

תקות מנחם

גיליון מס
177

י"ל לקראת ש"פ חיי שרה כ"ז חשוון
הי תהי שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם

ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראב"א

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעיניי בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר עבודה - ד'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ג' פרשת חיי שרה כ"ג חשוון היי תהיה שנת עליון
סיום הלכות פסולי המוקדשין והתחלת הלכות עבודת יום הכיפורים

בתחילת הלכות איסורי מזבח⁵ ש"כל הקרבנות כולם צריכים להיות תמימים ומובחרים", ועבודתם צריכה להיות בתמימות ושלא הוטל בה מום או כל פסול אחר. והרי ע"כ מדובר בהלכות פסולי המוקדשין שאסור לאוכלן.

שלמות וטהרת המחשבות

ג. בהלכות אלה מדובר רבות שגם המחשבה בקשר לעבודת הקרבנות צריכה להיות תמימה בלי שום מחשבת פיגול כדי שתהיה ל"רצון" כמשי"כ⁶ "וכי תזבחו זבח וגוי לרצונכם תזבחוהו" ואומר רש"י: "תחלת זבחתו תהא על מנת נחת רוח שיהא לכם לרצון, שאם תחשבו עלו מחשבת פסול לא ירצה עליכם לפני". ואחרי זה נאמר על מחשבת חוץ למקומו⁷: "פיגול הוא לא ירצה". וכן החינוך העיקרי של תומכי תמימים שהעבודה תהיה תמימה, ולא פסולה ע"י מחשבות לא טובות וזרות. ולכן תובעים כ"כ ב"תומכי תמימים" לחזור חסידות ולדעת מאמרים בע"פ, כדי שפנימיות התורה תהיה חקוקה ומאוחדת בו ובמחשבתו בשלימות ובלי שיעור.

ימי תמימים

ד. גם בפרשת חיי שרה מודגש ענין התמימות ואי חסרון ופסול בעבודת ה':

עה"פ: "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים"⁸ מביא המדרש⁹ הפסוק¹⁰ "יודע ה' ימי תמימים ונחלתם לעולם תהיה", כשם שהם תמימים כך שנותם תמימים, בת עשרים כבת שבע לנוי, בת מאה כבת עשרים שנה לחטא. ד"א "יודע ה' ימי תמימים", זו

מקום המקדש בהר המוריה

א. התחילו את הלכות פסולי המוקדשין בפרשת וירא ומסיימים בפרשת חיי שרה וי"ל הקשר; לפרשת וירא; א) בפרשת העקדה כתוב במדרשים¹ שיצחק ביקש את אברהם שיעקוד ויקשור אותו חזק כדי שלא ייפסלו השחיטה והקרבתן שזה קשור לפסולי המוקדשין [וכן כתוב במדרשים שיצחק חשש שמהפחד יזדעזע גופו ויבעוט באביו, ויפגע בו ויבטל מצות כיבוד אב, שמכאן רואים גם את גודל זהירותו של יצחק במצות כיבוד אב]. ב) בהלכות פסולי המוקדשין מדובר רבות על הפסול של חוץ למקומו; או שיצאו הקודשים חוץ למקום המקדש, או שחשב להוציא ובפרשת וירא מדובר לראשונה על מקום המזבח והמקדש בהר המוריה.

עבודת התמימים

ב. לומדים את הלכות פסולי המוקדשין בשבת פרשת וירא שהוא גם כ' חשוון, יום ההולדת של האדמו"ר הרש"יב נ"ע, ובימים הסמוכים שלפני זה ושל אחרי זה. וענין היום הולדת ש"מזלו גובר"², שפועל חיזוק והתעוררות בכל העניינים של בעל יום ההולדת³ בפרט העניינים העיקריים שלו.

א' העניינים העיקריים והתיכונים של האדמו"ר הרש"יב הוא ייסוד ישיבת "תומכי תמימים". וכן אומר אד"ש שמזלו גובר של כל המקושרים והשייכים אליו כי "בתר רישא גופא אזיל"⁴, ומזלו גובר בפרט של תלמידי תומכי תמימים.

והרי תלמידי תומכי תמימים הם בחינת קדשים ומוקדשים שלכן נקראים תמימים כי הם בבחינת קרבן תמים כמ"ש הרמב"ם

⁵ פי"א הי"א.

⁶ קדושים יט,ה.

⁷ פסוק ז.

⁸ כג,א.

⁹ ב"ר פנ"ח א.

¹⁰ תהילים לז, יח.

¹ אולי כאן צריכה להיות הערה

² ירושלמי ר"ה פ"ג הי"ח ובי"קרבן העדה" שם וראה לקו"ש ח"ה עמ' 86, ושי"נ.

³ שיחות ש"פ וירא, כ"ו מרחשון ה'תשמ"א. ספה"ש עמ' 76.

⁴ עירובין מא, א. סוטה מה, ב.

שרה שהיתה **תמימה** במעשיה. אמר ר' יוחנן כהדא עגלתא תמימה" (ואולי עגלה זה גם רמז לקרבן תמים).
וכן בהמשך עה"פ¹¹: "ואברהם זקן בא בימים", כתוב בזוהר¹² שמדובר על ימים שלמים ועילאין ולא חסרים [שכל יום היה בשלימות, ולא החסיר שום יום מעבודת ה'].

פיסול וצורת הקודשים

ה. כשלמדו הלכות **פסולי המוקדשין** במחזורים הקודמים, שאלנו כנ"ל בהלכות איסורי מזבח, למה נקראות ההלכות פסולי המוקדשין הרי מדובר כאן גם על אותן הקרבנות שנפסק הדין שהם כשרים?

ואמרנו לבאר ע"ד הצחות: שבמילה **פסול** אפשר לפרש גם פירוש חיובי – מלשון **פיסול וצורה**; לפסול ולתת ולהכניס את צורת הקודשים [ומוצאים אנו בשי"ס וברמב"ם בענין הקדשים את הלשון "צורה", ולדוגמא: בהלכות פסולי המוקדשין (פ"ו הי"ט וכ'): "תעובר צורתם" או "מניחין הכל עד שיפסדו ותעובר צורתם" שהכוונה היא שיפסלו בלינה].

[ויש קשר בין המשמעות השלילית למילה "**פסולי**" מלשון פסול ודחוי והמשמעות החיובית מלשון פיסול וצורה; כי ע"י פיסול נוצרת הפסולת שהיא תוצאה ישירה מהפיסול. ומענין הפסולת באה המילה פסול. וקשר זה אנו מוצאים במאמחז"ל עה"פ¹³ בקשר ללוחות "פסל לך" ואומרים חז"ל ע"ז¹⁴ (ומובא בפי"פ): "הפסולת תהיה שלך. מפסולתן של לוחות נתעשר משה". היינו שמהפיסול נעשה פסולת] וענין זה מודגש ביותר בימים הסמוכים ל**כ' חשון** יום ההולדת של אדמו"ר הרש"ב נ"ע, שקשור עם עניני תומכי תמימים שענין התמימים הוא כנ"ל שיהיו הקדש כקרבן וכל עניני הקדש יהיו חדורים בהם ומפוסלים ומאוחדים איתם בקשר בל ניתק.

ולכן ראינו "במדינה ההיא" ברוסיה בזמן שרצו לנתק את היהודים ולהפרידם ולעוקרם מן היהדות והיו יהודים ובחורים מיישיבות וחוגים אחרים שהתנתקו ושכחו מן ההנהגה בתורה ומצוות, ודווקא התלמידים מתומכי תמימים נשארו בקיום תורה ומצוות בחיות ובמסירות נפש במשך עשרות שנים כי היו חדורים ומאוחדים בזה בשלימות. ואחרי עשרות שנים יצאו משם חסידים ושלמים וכן תלמידי תומכי תמימים עתה.

יצחק עולה תמימה

ו. ענין הנ"ל מתבטא גם בפרשת **וירא** שענין הקרבן וההקדש פעל על יצחק שנחשב לעולה תמימה והיה אסור לו לצאת לחוץ לארץ כקרבן הקדש כמשי"א רשי"י עה"פ שאמר ה' ליצחק "אל תרד מצרימה"¹⁵: "שאתה **עולה תמימה** ואין חוצה לארץ כדאי לך" וכמו שהרא"ם מפרש שהעולה קודש קודשים אסורה לצאת מן העזרה ובענין זה כל ארץ ישראל היא כמו קדושה דומה לעזרה והיינו שביצחק נפסל (מלשון פיסול) קדושת הקרבן. וכמו התביעה מתלמידי תומכי תמימים וכן בתחילת פרשת חיי שרה קוראים במדרש לשרה ולצדיקים בכללות **תמימים**, "יודע ה' ימי **תמימים**".

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. יצחק ביקש לעקדו שלא יפסל הקרבן.
- ב. פסול שחוץ למקומו – ובפרשת וירא כתוב לראשונה על מקום המזבח והמקדש בהר המוריה.
- ג. כ' חשון יום הולדת הרבי הרש"ב נ"ע מייסד ישיבת תומכי תמימים, ועבודת התמימים כקרבנות בלי פסול.
- ד. איסור מחשבת חוץ ופיגול – ועבודת התמימים בלי מחשבות זרות.
- ה. בתחילת פרשת חיי שרה מביא המדרש, הצדיקים הם תמימים ושנותם תמימים.
- ו. פסולי המוקדשין – מל' פיסול וצורת המוקדשין – ותלמידי התמימים חדורים בקודש.
- ז. יצחק כהקדש ועולה תמימה.
- ח. שרה והצדיקים תמימים.

* * *

בעז"ה יום ה' פרשת חיי שרה כ"ה חשון ה' תהא שנת עונת סיום הלכות **עבודת יום הכיפורים** והתחלת הלכות **מעילה**

האיר פני המזרח עד שבחברון

א. הדבר הראשון שעושין במקדש ביום הכיפורים ובכל יום עם אור הבוקר הוא שחיתת התמיד. ולפני זה היו שולחים את א' הכהנים לעמוד במקום גבוה במקדש כדי לראות אם האיר פני המזרח ושאלו אותו או שהוא אמר "האיר פני המזרח עד שבחברון" כדי שידעו בטוח שכבר התחילו לראות את אור השמש כמבואר בפרק "אמר להם הממונה" גם במסכת **יומא**¹⁶ לגבי התמיד שביום הכיפורים וגם באותו הפרק (אותו השם) במסכת **תמיד**¹⁷ לגבי התמיד של כל ימות השנה.

ב. כתוב בירושלמי על משנה זו שהטעם שאמרו "עד שבחברון" כדי "**להזכיר זכות אבות**" וכפי שאומרים מפרשי הירושלמי שהאבות קבורים בחברון [ואמנם ה"תפארת ישראל" אומר שכאן הכוונה בעיקר זכות אברהם שגם אצלו היה בעקידה (שעל זה קראנו בשבת ש"מתברכין מיניה") "וישכם אברהם בבוקר"¹⁸ (וגם התוס' מביאים זה) והיינו שזכות התמיד שעושים בהשכמת הבוקר תעורר את זכותו של אברהם. אבל מהירושלמי ומרוב המפרשים משמע שהכוונה היא על זכות כל האבות שקבורים במערת המכפלה אשר בחברון.

והפעם הראשונה שהתורה מספרת על קבורה במערת המכפלה (קבורת שרה) היא בפרשתנו חיי שרה, וגם באריכות ע"ד קנין השדה והמערה עד ש"ויקח שדה עפרון אשר במכפלה אשר לפני ממרא, השדה והמערה אשר בו וגו': לאברהם למקנה וגו"¹⁹ [שמזה גם לומדים ואד"ש דיבר ע"זכמ"פ באריכות שזה אחד המקומות שהגויים לא יכולים לטעון שזה שלהם] ואח"כ שוב

¹⁶ פ"ג מ"א ד' כח, א.

¹⁷ פ"ג מ"ב ד' ל, א.

¹⁸ וירא כד, ג.

¹⁹ כג יז, יח.

¹¹ כד, א.

¹² זח"א קכט, א.

¹³ כי תשא לד, א.

¹⁴ נדרים לח, א. תנחומא כט.

¹⁵ תולדות כו, ב.

התורה כופלת²⁰ "ויקם השדה והמערה אשר בו לאברהם לאחוזת קבר וגו'" ושרה הייתה הראשונה מהאבות והאמהות שנקברו בחברון (מלבד אדם וחווה שכבר היו קבורים לפניו שם).

ביום הכיפורים – זכות ישני חברון

ג. ואפשר לשאול, הרי ענין זה שאמרו האיר פני המזרח עד שבחברון לא היה רק מעבודת יום הכיפורים אלא אמרו זאת לפני שחיתת התמיד של כל יום ואין לזה קשר מיוחד לעבודת יום הכיפורים?

אבל מלבד זאת שביום הכיפורים היתה העבודה העיקרית שבכל השנה ובריבוי קרבנות ועבודות כמובאר בהלכות אלו וקוראים זאת ב"סדר העבודה" שאומרים בחזרת הש"ץ של תפילת מוסף דיום הכיפורים וכל הספר נקרא "עבודה", כי לדעת הרמב"ם עיקר מטרתו של ביהמ"ק היא הקרבת הקרבנות כמ"ש הרמב"ם בהלכה הראשונה של הלכות בית הבחירה²¹: "מצות עשה לבנות בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות" (משא"כ לדעת הרמב"ן בפרשת תרומה "עיקר החפץ במקדש היא השראת השכינה" וכפי שכבר כתבנו הפרטים בזה בסיום הלכות בית הבחירה), והיינו שהעיקר בביהמ"ק היא ה"עבודה" של הקרבת הקרבנות. וביום הכיפורים היה ריבוי בזה בכמות ובאיכות. וכנראה שעל כן דוקא הלכות אלו נקראים בשם **עבודה (עבודת יוהכ"פ)** מה שלא מוצאים את המילה עבודה בשאר ההלכות שבספר זה (ובספר הקרבנות) למרות שגם הם מדברים בעניני עבודה כי ביוהכ"פ היתה עיקר **העבודה**.

מלבד הנ"ל אנו מוצאים גם ברש"י וגם בתוס' במסכת מנחות²² שגם שם מביאה הגמ' המשנה הנ"ל שאומרים לפני שחיתת התמיד האיר פני המזרח עד שבחברון שכותבים: "נמצא בירושלמי **שביום הכיפורים** אומרין המילים עד שבחברון כדי להזכיר זכות ישני חברון". היינו שהרש"י ותוס' אומרים שלפי הירושלמי רק ביום הכיפורים אומרים עד שבחברון (ובכל יום אומרים רק האיר פני המזרח), היינו שביום הכיפורים יש ענין מיוחד להזכיר ולעורר זכות אבות כי הוא יום כפרה. באריכות ע"ד קנין מערת המכפלה וקבורת שרה (הראשונה באבות ואמהות) בחברון.

מיתת צדיקים מכפרת

ד. ענין עבודת יום הכיפורים היא הכפרה הכי גדולה לעם ישראל מכל השנה כמ"ש בפסוק בפרשת אחרי²³ בסיום סדר העבודה של יוהכ"פ: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאיכם, לפני ה' תטהרו".

ובתחילת פרשתנו מדובר באריכות ע"ד מיתת שרה וקנין הקבר לקבורתה ואח"כ העניינים שבאו בעקבות מיתתה של שרה חיפוש השידוך ליצחק ובסיום ענין זה "ויביאה יצחק האהלה שרה אימו, ויקח את רבקה ותהי לו לאישה וגו' וינחם יצחק אחרי אימו"²⁴

²⁰ פסוק כ.

²¹ פ"א ה"א.

²² ק"א.

²³ טז, ל.

²⁴ כד, טז [להעיר: בפרק הארוך של פרשת השידוך של יצחק ורבקה (שהוא תיאור השידוך הראשון בתורה) הוא פרק כ"ד – רמז לכ"ד קישוטי כלה.

ואומר רש"י ע"ז **האהלה שרה אימו**²⁵: וביאה האהלה והרי היא שרה אימו, כלומר ונעשית דוגמת שרה אימו (ועיין בתרגום אונקלוס שכותב: "וחזא והא תקנין עובדהא כעובדי שרה אימיה"). שכל זמן ששרה קיימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האוהל, וכשמתה פסקו, וכשבת רבקה חזרו: **אחרי אימו**. דרך ארץ²⁶ כל זמן שאימו של אדם קיימת כרוך הוא אצלה, ומשמתה הוא מתנחם באשתו היינו שנישואי יצחק ורבקה קשורים למיתת שרה.

ובפרשה שאחרי זה נאמר²⁷: "ויוסף אברהם ויקח אישה ושמה קטורה" וכתוב במדרשים שדרך ארץ שאדם שאין לו אישה ויש לו בנים גדולים מאישתו הראשונה יתחתן שנית רק אחרי ששיא את ילדיו. שוב רואים שפרשה נישואי אברהם לקטורה באה בהמשך למיתת שרה.

וכל הפרשה נקראת **חיי שרה** כי היא הסיכום של חייה כמו שאומרים המפרשים ומבואר בחסידות שדווקא עם פטירתה מתבטאים מעלותיה כמ"ש במדרש שימיה היו תמימים ויש לזה המשך ע"י בנה ואישתו ממשיכי דרכה.

וזו הפרשה הראשונה שהתורה מדברת באריכות ע"ד מיתת צדיק והקבורה וכו'.

ובקשר למיתת צדיקים אומרים חז"ל ומובא ברש"י בפרשת חוקת בקשר למיתת מרים עה"פ²⁸ "ותמת שם מרים" למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה: לומר לך, מה **קרבנות** מכפרים (ס"א כמו שפרה אדומה מכפרת אף מיתת צדיקים מכפרת)".

ועיקר ענין הקרבנות **לכפרה** הרי הוא בעבודת יום הכיפורים.

הבכיה על שרה

ה. ואפשר לשאול על זה, שמקור רש"י הוא מהגמ'²⁹ ומהילקוט שמעוני³⁰ ושם כתוב מה פרה אדומה מכפרת ולא מה הקרבנות מכפרים כמ"ש בסוגריים בד"ה זה? והתשובה היא בשניים: מלבד שגם פרה אדומה היא מעין ענין הקרבנות (עיין בתניא אגה"ק סי' כ"ח) הרי הנוסחה הראשונה ברש"י (לפי כתבי היד) היא מה **קרבנות** מכפרים.

ומובן ביותר ע"פ מה שכותב ה"משכיל לדוד" על פירוש רש"י: "יראה שמה שמיתת הצדיקים מכפרת, כפי שאמרו רבנן במסכת מועד קטן³¹ שכל **הבוכה** ומתאבל על אדם כשר, מוחלים לו כל עונותיו ובענין זה דוקא הוא שאמרו מכפר".

ובענינו מדובר על **הבכיה** והאבל של אברהם על שרה – אשה כשרה. וכמ"ש בפסוק "ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבנותה", שע"פ הנ"ל אז מיתת צדיקים מכפרת. ועבודת יום הכיפורים הם קרבנות של **כפרה** הכי עיקריים ומרובים מכל קרבנות של השנה.

וגם במספר כ"ד אומר כ"ק אדי"ש מה"מ שמרמו על הגאולה שאז יקויים היעוד "יושמתי **כדכד** שמשותק", ומבואר בחסידות שנישואי יצחק ורבקה הוא יחוד **מ"ה ובי"ן** שמביא **הגאולה!** מ"ה בגימטריא – **גאולה!**

²⁵ ב"ר סי' ט"ז.

²⁶ עיין פרד"א פ' לה.

²⁷ כה, א.

²⁸ כה, א.

²⁹ מו"ק כה, א.

³⁰ תשס"ג.

³¹ כה, א.

"תקנות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בתחילת עבודת היום אומרים "האיר פני המזרח עד שבחברון" "לעורר זכות ישני חברון" במערת המכפלה שבפרשה.
- ב. בעבודת יום הכיפורים עיקר הכפרה.
- ג. ע"פ רש"י והתוספות אמרו זאת רק ביום הכיפורים.
- ד. מיתת צדיקים מכפרת כקרבתו, ובענינו מיתת שרה, ועיקר הכפרה ע"י עבודת יוהכ"פ.
- ה. הבכיה על אדם כשר מכפרת, ובפרשתנו הבכיה על שרה.

בפרשת וירא הי' פסח

כרגיל בעז"ה אנו כותבים את הקשר של לימוד הרמב"ם לפרשת השבוע, לפי ה"מורה שיעור" והמסלול של ג' פרקים ליום (ובעניינים אלו לומדים גם הילדים והנשים) [וכבר למעלה מ-25 שנה שתמיד רואים בעז"ה בצורה נפלאה ומדהימה שתוכן ההלכות ברמב"ם מתאים בדיוק עם תוכן פרשת השבוע! וגם לתאריך בחודש והשנה]. יוצא לי להסתכל ב"מורה שיעור" והמסלול של פרק א' ליום (ואמנם רצוי שכ"א ילמד ג' פרקים ליום אבל גם המסלול של פרק א' יסודתו בהררי קודש, והרבה שקשה להם ג' פרקים ליום לומדים פרק א' ליום).

ובשבוע שעבר בפרשת וירא ב"השגחה פרטית" הסתכלתי ב"מורה שיעור" פ"א ליום, וראיתי דבר נפלא! (ושוב רואים את ה"השגחה פרטית" הנפלאה, על כל פרט ופרט, ובפרט בולט בהוראתו של אד"ש מה"מ).

וראיתי בלוח שבשבוע שעבר יום א' של פרשת וירא למדו (פ"א ליום) את הלכות חמץ ומצה, ההלכה האחרונה בהלכות אלו, וביום ב' סיימו את אמירת סדר ההגדה וזהו הסיום על כל הלכות חמץ ומצה.

והקשר הנפלא שבחז"ת של יום ראשון כתוב³² שאברהם אמר לשרה "לושי ועשי עוגות", ובמדרש רבה (ועוד מדרשים) כתוב שאז פסח היה כמש"נ ביציאת מצרים: "ויאפו את הבצק אשר הוציאו מצרים עוגות מצות" (והרי הרמב"ם קורא את שם ההלכות "חמץ ומצה" בשונה מהלכות "קרבת פסח" שמדברים על הקרבן פסח, וכאן מדברים על הכשרות של מאכלי הפסח, לכות "חמץ ומצה").

וביום ב' שמסיימים לגמרי על ענייני הפסח וקוראים את נוסח ההגדה, לומדים בשיעור החומש על המלאכים אצל לוט "ומצות אפה ויאכלו"³³, ואומר רש"י שפסח היה, וגם תוספות בר"ה (יא,א) מביאים במדרש רבה שבפסח נולד יצחק. ומהלשון ויאכלו משמע ששיבו לאכול בצוותא מעין הסדר שאומרים בהגדה.

ואח"כ לומדים (בפרשת וירא) את רוב הלכות שופר שהרי השופר מזכיר את זכות העקדה "אילו של יצחק" שנאמר בו³⁴ "וירא והנה איל אחר נאחו בסבך בקרניו, וילך אברהם ויקח את האיל ויעלה לעולה תחת בו".

ביום ההולדת מזל כל המשתתפים גובר!

א. בקשר ליום ההולדת ש"מזלו גובר" אמר פעם כ"ק אד"ש מה"מ שמזלו גובר לא רק של בעל יום ההולדת, אלא גם של כל משפחתו וגם של כל אלה שמשתתפים איתו!

לציין את יום הנישואין!

ב. וכשבוע אחרי שהכריז אד"ש מה"מ ע"ד "מבצע יום הולדת" (הרבי התחיל בשטורעם ביום ההולדת הראשון של הרבנית אחרי הסתלקותה כב"ב שבט ה'תשמ"ח, ושיחה זו אמר בב' ניסן) לציין לא רק ליום של התבודדות וחשבון נפש אך גם כיום שמחה והודיה לה' ית' על השנה שנסלמה והשנה החדשה הבעל"ט, אמר אד"ש שלאחרונה מדברים ע"ד ציון ימים מיוחדים, כמו יום ההולדת והוסיף שעד"ו מציינים גם את יום הנישואין!

לא טוב להיות לבד, ולהתחתן מיד!

בקשר למ"ש בגליון דברי המדרש בפרשתנו שאברהם שלח את קטורה אחרי נישואי יצחק לומדים שבדרך ארץ שקודם אדם יחתן את ילדיו ואח"כ ישא אישה, כדאי לציין הסיפור הבא:

אביו של א' התמימים שלמדו כאן בישיבה נכנס ל"יחידות" לאד"ש מה"מ (אביו איש דתי מאה"ק שהי' כימאי מומחה. היום הת' הנ"ל הוא שליח פעיל באחת המדינות). האבא היה אלמן ר"ל, והרבי שאלו אם מתעניין בשידוכים ע"מ להתחתן? והוא ענה לרבי שרוצה קודם לחתן את ילדיו. וע"כ ענה לו אד"ש, שהנ"ל שנכתב שדרך ארץ קודם לחתן הילדים ורק אח"כ להתחתן הי' קביל בדורות הקודמים אבל כעת [כנראה נשתנו העיתים והטבעים] חשוב וצריך להתחתן מיד! ולא לחכות! כי לא ראוי להיות לבד!

השלמה לגליון הקודם

בקשר למה שנכתב בגליון הקודם (מס' 176) שהרה"ג הרה"ת אהרן יעקב שליט"א שוויי מד"א דשכונתנו קראו הייטס סיפר שאד"ש אמר ביחידות לאחד המלמדים של ילדים קטנים, שכשמתפלל עם הילדים שחרית ולא יכולים להתפלל כל התפילה וצריכים לדלג חלקים, אבל שאת פרשת העקדה לא ידלגו ויאמרו כל יום!

ושאלוני מיהו המלמד ההוא שהרבי אמר לו זאת? וע"כ שאלתי השבוע את הרב שוויי, ואמר לי שהמלמד הוא הרה"ח הרה"ת אברהם ז"ל וויינגארטען שהי' מלמד כיתה ב' בישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש באושען פארקוויי.

לזכות

התינוקת מינא ביילא שתחי'

להולדתה במוצש"ק פרשת וירא אור לכ"א חשון

הי' תהא שנת עליון

שיזכו הוריה לגדלה לתורה ולחופה ולמעשים טובים

עם כל שאר יוצאי חלציהם מתוך בריאות והרחבה ואושר ושמחה בכל

עניניהם בגשמיות וברוחניות תמיד כל הימים

ויזכו לראות קבלת פני מלך משיח צדקנו מייד ממ"ש, נאו!

נדפס ע"י הוריה

זאב מאיר וזוגתו דבורה חיה רייזל שיחיו

קדנר

(בדרים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

³² יח"ו.

³³ ט"ג. [וי"ל הרמז: י"ט - ר"ת י"ט של פסח, ג' - רמז לג' מצות ששמים בקערת הסדר, וג' מלאכים].

³⁴ כב"ג.